ſoldatite lähhedal, ühhe körge kohha peal kõie otſas ſõwad, kuſt nenda kui ma arwaſin wisſiſt kaugemale ümberringi nähha wõis. Kui wälk käis üks mõtte mo peaſt läbbi ja ma ütleſin tasſakeste omma underwitſale: „Mis teie arwate, kui meie mõllemad enneſtele naesterahwa rided ümber panneme ja ſedda lehma ſeal, lüpsma lähheme? ſiis wõiksime kõik illusti tähhele panna ja rahholikult jälle taggaſi pöörda; meie olleme mõllemad nored ja ilma habbemeta mehhed, ja peaks ka need wahhid meid ärra tundma, küllab meie nende kahhega ſiis ka walmis ſame.“ — „Minna ollen kohhe walmis“, koſtis underwits „agga mõistate teie lüpſa? minna ommalt poolt ei tea ſeſt middagi.“ — „Innimene wõib kõik mis ta peab!“ wastaſin minna, ja wiskaſin ſilmapilk omma mundre ſeljaſt mahha.

Meite üllikond olli warsti walmis. Üks triboline kõrt, üks rohheline kamſul ollid mõllematel ſelgas ja poommilla rättik ülle pea, mis meie juukſed täieste kattis. Nenda udes mundris püſtſime meie ommad püstulid põue, wõtſime lüpſikud kätte ja läkſime teele; ma wõin kül üttelda, ſe kord mitte ilma ſeeſtpidiſe kõddita, ſeſt kui nad meid ſel wiſil kätte ſawad, ſiis tõmmatakſe meid ſõa ſeäduſe järrele, kohhe oksa. Meite punnik, kes pitka kõiega waja otſa kinni ſeotud olli, tunnistas meid jubba emalt; ſedda liggimale meie jõudſime, ſedda ergemalt tõstis ta omma pead, aeas ſilmad ja ninna sõermed laiale ja hoidis ſarwa põrmitſedes wasto; ma kükkitaſin paar kordi mahha ja katſuſin lüpſa, ta ei laſknud agga mitte liggi, löi ühtepuhko eeſt ja takka ülles ja tikkus wäggiſe peale. Se olli nüüd esſiotſa juſt nenda kui meie himmustaſime, ſel wiſil wõiſime meie nattuke ümber wadata, agga kauaks ei tohtind ſe ſeddawiſi mitte jääda, kui need kaks Dani wahhi ſoldatid, kes meite lähhedal meite kimbatuſe ülle ſure heälega naerſid ja ühhe piſſukeſe pulle ſeeſt wina jõid, mitte meite pettuſt ärra ei tunneks. Haidake mind ommeti!“ ütleſin ma underwitſale tasſakeste, agga ſe lehm tantſis kui hul omma ſodo ikka eddaſi, ſeſt ta olli paljo tuggewam